

AUGU SU

PASA KA

Pasaulis juokiasi, paspendęs savo tinklą
Ant žemės vieškelių, takelių ir takų.

Klausau, ką Pasaka man gieda kaip lakštingala,
Pasauliu netikiu, o Pasaka tikiu.

<https://www.eilerasciai.lt/>

Rėmėjai

*Raseinių Šaltinio progimnazijos pradinių klasių mokinių tėvai:
Kristina ir Erikas Dabkai, Eglė ir Lukas Pauliuščenko, Jurgita ir
Saulius Bitvinskai, Laura ir Liutauras Balseriai.*

Leidinį parengė

*Regina Kalpokienė, Giedrė Matusevičienė, Rita Diržienė,
Aušra Čepauskienė, Raseinių Šaltinio progimnazijos
mokytojos metodininkės*

2022 m.
Raseiniai

Kalėdinis stebuklas mažoje miško trobelėje

Buvo šaltas žiemos rytas. Tą rytą dvi sesutės - Ineta ir Auksė - išėjo pasivaikščioti po mišką. Bevaikščiodamos vidury miško rado mažą trobelę. Inetai ir Auksei pasidarė smalsu, kas galėtų gyventi vidury miško mažoje trobelėje? Jos užėjo į vidų ir nieko nepamatė, tad norėjo išeiti. Staiga trinktelėjo durys! Tarpduryje pasirodė maža Raganiukė! Sesutės išsigando. Abi pagalvojo, kad ji gali kažką negero joms padaryti. Bet Raganiukei paaiškinus, kad ji tik atrodo bloga, išties ji yra gera, jas labai nustebino. Sesės tarė:

- Mes galvojom, kad visos raganos ar raganiukės yra piktos...

Raganiukė atsakė:

- Ne, ne visada būna tik blogos raganos. Visokių jų būna - ir piktų, ir gerų.

Ineta ir Auksė labai nustebė sužinojusios, kad Raganiukė dar ir gaminti moka. Raganiukė pasiūlė dviem mergaitėms atsisėsti ir atsigerti jos ruošto karšto šokolado. Sesės nustebė:

- Bet mes nematome jokio staliuko, nei kėdžių ir nėra šviesos! Kaip tu viską padarai?

Raganiukė atsakė:

- Aš ištariu burtažodį ir viskas atsiranda!

Kaip tarė, taip ir padarė - ištarė burtažodį ir tuojau pat sesės viskuo galėjo įsitikinti pačios! Mažoji būrėja pasiūlė joms prisėsti prie kėdžių tik atsiradusio stalo ir palaukti, kol ši dar kai ką išburs. Raganiukė tarė burtažodį dar kartą ir ant stalo jau garavo trys puodeliai karšto šokolado, pūpsėjo kalnas zefyrų. Visos išgėrusios po puodelį karšto šokolado, nusprendė apžiūrėti, kas dar yra trobelėje. Raganiukė aprodė savo jaukų būstą, paslapčių ir burtų knygų lentynas, skanumynų skrynias, paruoštas netikėtiems svečiams.

Sesės džiaugėsi tokia netikėta galimybe susipažinti su Raganiuke, pasisvečiuoti pas ją. Pasitarusios tarpusavy tarė Raganiukei:

- Gal norėtum pas mus į svečius? Juk ryt kaip tik Kūčių vakaras!

Raganiukė pagalvojo, kad gal mergaičių tėvai supyks ar išsigąs pamatę raganą pas save namuose... O gal ir ne? Bet Raganiukė vis tik sutiko.

Kūčių vakarą Ineta ir Auksė atėjo pas Raganiukę pasakyti, kad visa šeima namuose jau laukia netikėto svečio. Ji apsirengė šventiškai, sušnibždėjo burtažodį ir nuskriejo kartu

su mergaitėmis į jų namus. Tėvai atidarė duris ir net neišsigando, kad tarpduryje stovi maža raganaitė, jie kaip tik džiaugėsi. Tėveliai labai norėjo sužinoti, o kokius gi burtus žino Raganiukė Kūčių vakarui. Pirmiausiai ji išbūrė daug žvakių, kurios jaukiai apšvietė kambarį. Vidury stovėjo gausus stalas su Kūčių patiekalais. Tada iš po staltiesės visi traukė šiaudus, o Raganiukė aiškino, ką kiekvienas šiaudas reiškia, kas laukia sesučių ir jų tėvelių kitamet.

Po vakarienės ir burtų Raganiukė atsisveikino ir nuskriejo į savo trobelę. Kalėdų rytą vėl atėjo Ineta ir Auksė, pasiūlė eiti kartu čiuožinėti nuo kalnų. Jos čiuožinėjo nuo kalno, žaidė žaidimus iki pat vakaro. Taip atsirado graži, šilta ir tvirta draugystė tarp mergaičių ir Raganiukės. Tikras Kalėdinis stebuklas šaltą žiemą įvyko mažoj miško trobelėj.

Andrėja Gedgaudaitė, 3 klasė

Rokas Valinčius, 1 klasė

Lietuvėlė

Labai seniai gimė viena graži mergaitė vardu Lietuvėlė. Ši mergaitė gyveno prie Baltijos jūros. Mergaitė sparčiai augo ir džiaugėsi kiekviena diena, gražia gamta ir darbščiais to krašto žmonėmis.

Lietuvėlė augo ir stiprėjo valdant vis kitam kunigaikščiui. Lengva nebuvo kaskart puolė ir visaip užgauliojo nedraugiški kaimynai ir iš rytų, ir iš vakarų. Lietuvėlė nusprendė priimti krikštą ir visi žmonės uoliai apsikrikštijo. Lietuvėlė išaugo net nuo Baltijos iki Juodosios jūros! Kaimynai stebėjosi ir sveikino Lietuvėlę už šios ryžtą ir stiprybę. Ilgainiui mergaitė susirgo, nepavyko išsaugoti savo teritorijos, pradėjo mažėti ir net pradingo. Nepaisant to drąsi širdis plakė jos krūtinėje ir net tada, kai buvo uždrausta skaityti, rašyti ir net kalbėti lietuviškai. Sunkus buvo metas, Lietuvėlė brendo, stiprėjo ir augino stiprius bei atkaklius savo kraštą mylinčius žmones. Vasario 16-ąją dieną Lietuvėlė, padedant stipriems ir tikintiems savimi didvyriams, ji vėl atgimė ir sustiprėjo visomis spalvomis, jėga. Mergaitė šią dieną ir laiko savo gimimo diena. Ji kasdien savo darbais puošė, gražino savo šalelę, kol į duris nepasibeldė neprašytas svečias. Mergaitė šaukėsi pagalbos, bet niekos jos balso neišgirdo. Lietuvėlė pavargo ir nutilo,.. bet trumpam. Jos galvoje vis kilo noras išsilaisvinti. Lietuvėlė kovo 11-ąją dieną dar kartą visam pasauliui pasakė:

- Aš esu! Aš laisva!

Sausio 13-osios naktį sukaupusi visas jėgas Lietuvėlė išėjo pažiūrėti nekviestam svečiui į akis. Svečias neatlaikė drąsaus žvilgsnio, ryžto ir pasišalino.

Nuo to laiko Lietuvėlė toliau augo, klestėjo ir saugojo save. Ir dabar ji gyvena bei džiaugiasi savimi, savo linksmiais vaikais, darbščiais žmonėmis. Kasdien draugauja su nuoširdžiais kaimynais ir stebi, kad į duris nepasibelstų nekviesti svečiai.

Arielė Petkevičiūtė, 3 klasė

Kalėdų stebuklas

Viename nedideliame miestelyje gyveno neturtingas pirklys. Jis buvo vardu Mykolas. Pirklys buvo geros širdies žmogus, o kad jam nebūtų liūdna vienam, su juo kartu gyveno šunelis, vardu Blizgutis. Blizgučiu jį pavadino todėl, kad pašvietus saulei, jo akys spindėdavo.

Pirklio Mykolo trobelė buvo miestelio pakraštyje netoli miško. Vasarą jam patikdavo klausytis miško ošimo, žiūrėti kaip už miško lėtai leidžiasi saulė. Žiemą kartu su Blizgučiu jie keliaudavo į mišką ir nunešdavo žvėreliams bei paukšteliams maisto.

Mykolas dar turėjo seną arkliuką. Jį pakinkęs į vežimą kartais važiuodavo apsipirkti. Arkliukas buvo vardu Širmis.

Kadangi pirklys buvo neturtingas, jis iš medžio drožinėdavo įvairius medinius įrankius: šaukštus, samčius, kočėlus, lenteles ir veždavo juos į turgų parduoti. Taip Mykolas užsidirbdavo šiek tiek pinigų.

Vieną dieną, prieš pat Kalėdas, pirklys pasikinkė savo Širmį, susidėjo į vežimą savo išdrožtus daiktus, pasivadino drauge Blizgutį ir išvažiavo į turgų. Važiuodamas keliu Mykolas išvydo mažą parduotuvėlę. Iš jos sklido gardus cinamono ir imbiero kvapas. Jis sustabdė savo arkliuką ir nusprendė jį užėti. Toje parduotuvėlėje dirbo niūrus pardavėjas, vardu Ivanas. Jis nemėgo Kalėdų ir niekada jų nešvėsdavo. Gal todėl ir buvo toks piktas ir niūrus? Užtat jis pardavinėjo nuostabaus skonio ir išvaizdos pyragaičius, į kuriuos vien tik pažiūrėjus išlėsdavo seilės. Mykolas pamanė, kad galėtų iš Ivano nupirkti šiek tiek pyragaičių ir juos tai pat parduoti turguje. Kaip tarė, taip ir padarė. Nusipirko pyragaičių. Pardavėjas juos sudėjo į dėžutę. Mykolas sumokėjo Ivanui, pasiėmė pyragaičius, padėkojo ir išėjo.

Gatvėje pirklio laukė ištikimi draugai – Blizgutis ir Širmis. Jis paglostė mažyliui šuneliui galvą, paragino savo arkliuką ir pakilios nuotaikos nuvažiavo į turgų. Turguje šurmuliavo daug žmonių. Vieni kažką pardavinėjo, kiti pirko, bet jų veiduose kažkodėl nebuvo šypsenu ir akys nespindėjo laime. Pirklys Mykolas pardavė visus savo drožinėtus daiktus ir pyragaičius, pirtus iš Ivano. Užsidirbo nemažai pinigų. Išėjęs iš turgaus Mykolas laimingas žingsniavo gatve. Priėjęs miestelio aikštę, jis suprato, kodėl šio miestelio žmonės buvo tokie liūdni. Aikštėje nebuvo Kalėdų eglutės. Pirklys sugalvojo padovanoti miestelėnams eglutę ir taip juos pradžiuginti.

Su pakilia nuotaika jis grįžo namo ir nuvažiavo į mišką. Miško trobelėje gyveno girininkas. Mykolas nuėjo pas jį, papasakojo, kad norėtų pradžiuginti miestelio gyventojus ir girininkas mielai sutiko jam padėti. Jis išrinko pačią gražiausią miško žaliaskarę ir padovanojo ją pirkliui. Mykolas laimingas grįžo į miestelį. Jis pastatė eglę gražuolę miestelio aikštėje.

Tik buvo dar viena bėda... Iš kur gauti papuošimų eglutei? Tada jo ištikimasis bičiulis Blizgutis pradėjo įnirtingai loti kviesdamas Mykolą kažkur eiti paskui jį. Mykolas pakluso ir nusekė paskui šnelį. Ir tada jis pamatė krautuvėlę, kurioje buvo pardavinėjami kalėdiniai žaisliukai, girliandos, lemputės. Pirklys labai apsidžiaugė ir įėjęs į krautuvėlę pripirko įvairiausių papuošimų.

Grįžęs prie žaliaskarės, jis rado daugybę žmonių ir vaikų, kurie nustebę žiūrėjo, iš kur vidury miestelio atsirado tokia gražuolė eglė. Tada Mykolui į galvą šovė puiki mintis! Jis pasiūlė miestelio gyventojams ir vaikams padėti jam papuošti kalėdinę eglutę. Visi labai apsidžiaugė ir su malonumu sutiko. Mamos ir tėčiai, berniukai ir mergaitės, seneliai ir senelės – visi puošė eglutę.

Ir staiga Mykolas prisiminė niūrujį pyragaičių pardavėją Ivaną. Jam dar buvo likę šiek tiek pinigų, tad jis sugalvojo nupirkti Ivanui dovanėlę ir taip jį pradžiuginti.

Mykolas nupirko Ivanui žibančią kalėdinę žvaigždę, supakavo ją gražiai į dėžutę ir nuėjo pas jį. Pardavėjas labai nustebė, kai ant jo krautuvėlės slenksčio vėl pasirodė pirklys. Mykolas įteikė Ivanui dovanėlę. Kaip apstulbo Ivanas! Niekas niekada jam nedovanojo dovanų. Kai atidarė dėžutę, jis apsiverkė iš laimės ir stipriai apkabino Mykolą. Mykolas pakvietė Ivaną į miesto aikštę kartu puošti eglutės ir jis mielai sutiko.

Visas miestelis šurmuliavo ir užė. Eglutė jau buvo papuošta ir įžiebtos lemputės. Visų žmonių ir vaikų akyse sužibo džiaugsmas ir meilė. Visi buvo laimingi. Visi šoko ir dainavo. Miestelėnai nuoširdžiai dėkojo pirkliui Mykolui, padovanojusiam jiems kalėdinį stebuklą.

Į miestelį atėjo Kalėdos! Namų languose sužibo žiburėliai, iš kaminų vertėsi dūmai, gatvėje sklido neapsakomai gardus imbierinių sausainių ir meduolių kvapas. Visi šventė gražiausią žiemos šventę – Kalėdas.

Augustė Butkutė, 3 klasė

Aistė Urbonaitė, 4 klasė

Belos viendaragis

Kartą gyveno mergaitė vardu Bela. Ji labai mylėjo viendaragių. Mergaitė su viendaragio paveikslėliu turėjo kuprinę, penalą, netgi lovą.

Vieną dieną Belos draugai pasakė, kad viendaragių nėra. Bela piktai paprieštaravo, bet draugai nusijuokė ir nuėjo šalin. Mergaitė labai nusiminė. Jos nuotaika galėjo pagerėti tik pas senelę, kuri augino žirgus. Bela sėdo ant dviračio ir nurūko pas senelę. Namai buvo tušti. Aptvare ganėsi baltas gražus žirgas. Belai buvo labai liūdna. Ji atsisėdo ant žolės ir gailiai pravirko. Bela vis kartojo, kad viendaragiai tikrai yra ir vieną dieną ji tai įrodys savo draugams. Ašaros viena po kitos byrėjo žemėn ir prilašėjo balutė. Nuo verkimo mergaitė pavargo ir užmigo. Baltasis žirgas priėjo prie ašarų balutė ir atsigėrė iš jos. Tada lyžtelėjo Belai per žandą. Mergaitė pramerkusi akis pamatė prie jos stovintį gražų baltą viendaragi. Bela paskambino savo draugams ir pakvietė susipažinti su jos viendaragi.

Namo grįžusi senelė apkabino Belą ir paaiškino, jei labai tiki, gali išsipildyti visos svajonės.

Akvilina Savickaitė, 3 klasė

Ugnius Budraitis, 1 klasė

Drąsiausias šeškiukas

Po senuoju miško ąžuolu saugiai ir šiltai įrengtame urvelyje įsikūrė šeškų šeimyna: tėtis, mama ir trys mažyliai. Sesutės buvo Lulu ir Koko, o broliukas – Trikšis. Mama dažniausiai tvarkydavosi namuose ir prižiūrėdavo vaikučius, o tėtis – išeidavo medžioklėn.

Visas mamos vargelis prasidėjo tada, kai mažyliai ūgtelėjo. Jie tapo judrūs, išdykę, triukšmadariai, ypač Trikšis. O jau smulkius daiktus nušvilpdavo per kelias sekundes! Ieškok jų neieškojęs, nerasi. Per dieną dieną šeškų namuose girdėdavosi:

- Lolo, kur mano šukos? Kas paėmė samtį? Koko, padėk į vietą šluotą! Trikši, tu nudžiovei mano riešutėlių? Vėl nerandu šlepečių! Kur dabar lipi?

Ir taip per dieną dieną. O kas darydavosi, kai nušvisdavo saulė ir papurgalviai išsirisdavo į lauką! Krykštaudavo tada visa miško aikštelė. Vaikai versdavosi per galvas, šokinėdavo vienas per kitą, žaisdavo slėpynių... Kadangi buvo įpratę slėpti daiktus, ir čia jie griėbdavo, kas ką nutvėręs, slapčia tempdavo į namus ir slėpdavo kur įmanydami. Mama už galvos susiimdavo, pamačiusi į ką pavirto namai. Tačiau šiuose namuose pykčių nebuvo. Dažniausiai visi iš visko juokdavosi, nepiktai šaipydavosi. Ir toms linksmybėms nebūdavo galo.

Trikšis turėjo vieną keistą įprotį – slėptis. Įlįs kur į kamputį, ir nerasi jo visą dieną. Kviesdavo mama, ieškodavo sesės, o jis – lyg prasmėgęs kiaurai žemę. Tačiau vakare, žiūrėk, išlenda iš savo slėptuvės ir šypsosi lyg niekur nieko. Namiškiai buvo pripratę prie tokių Trikšio išdaigų ir nesirūpindavo, jei nerasdavo jo.

Tačiau negali visada būti šviesu. Ateina ir tamsus metas. Aptemo ir šeškų šeimos gyvenimas. Vieną dieną iš medžioklės negrižo tėtis. Laukė dieną, antrą, o jo vis nėra. Susirūpino visi, nusiminė. Nebeaidėjo namuose juokas, nebeišdykavo vaikai, mama ne kartą paslapčiomis braukė ašarą. Ji aplankė kaimynus, klausinėjo, kas galėjo nutikti vyrui. Niekas tiksliai nežinojo, tik girdėjo, kad miške apsilankė brakonieriai, nešini narvais, kad dingę dar keli gyvūnai. Sužinojo, kad miško pakraštyje pastatytos jų palapinės ir kad ten stovi didelės mašinos. Visi buvo nuščiuvę, išsigandę. Svarstė, kur galėjo dingti kaimynai. Parėjusi namo mama šiek tiek papasakojo vaikams ir prisakė netriukšmauti ir visai nelįsti į lauką.

Rytą, kaip dažnai būdavo, visos pasigedo Trikšio. Na, nėra, tai nėra. Palauks vakaro. O drąsuolis tuo metu, slapstydamasis už krūmų, medžių ir žolės kupstų, atsargiai sėlina prie

palapinių. Jau visai netoli, jau girdi vyrų balsus. Netrukus pamatė, kad brakonieriai, pasiėmę narvus, nušlepsėjo į pelkynus. Paskutinis pasilenkęs paknebinėjo kažką prie didelės dėžės, nežinia ką padėjo ant kelmo ir nupėdino paskui draugužius. Netikėtai pelkynus uždengė tirštas rūkas, ir šių nedorėlių niekas daugiau nematė.

Trikšis puikiai mokėjo pačiupti daiktus, tad nieko nelaukęs nuskuodė prie kelmo. Čiupo padėtą daiktą ir spruko už krūmo. Tada pažvelgė į saują. Raktas! Dabar jis žino, ką su juo daryti! Netrukus ir dėžė buvo atidaryta, ir dangtis pakeltas. O, stebukle! Iš dėžės išlipo ne tik tėtis, bet voveraitė Francė, šermuonėlis Rikis, kiškienė Pilkė ir bebrukas Sidas.

Ilgai nelaukę, visi išskubėjo namo. Namo grįžo ir Trikšis su tėčiu. Tai buvo visiems džiaugsmo! Tėtis pakėlė sūnelį, pabučiavo jį ir pasakė:

-Tu drąsiausias šeškiukas, kokį aš esu matęs. Aš tavimi didžiuojuosi!

Prie durų staktos stovėjo mama ir šluostėsi džiaugsmo ašaras.

Mantė Juškytė, 3 klasė

Augustas Mockus, 4 klasė

Sagutis ir Amsius

Kartą gyveno kačiukas vardu Sagutis. Vieną gražią dieną jis išgirdo lojimą. Tai buvo jo geriausias draugas šuniukas Amsius.

- Amsiau, einam pasivaikščioti, - pasiūlė Sagutis.
- Mielai, - sutiko šuniukas.

Eidami takeliu sutiko didelį arklį. Tas pasipūtėlis ir sako:

- Kur einat? Gal lobio ieškoti?
- Lobis? – susidomėjo draugai. – O kur jį rasti?
- Girios vidury... – nueidamas pasakė arklys.

Abu draugai nusprendė eiti į girią ieškoti lobio. Jie ėjo ir ėjo, ėjo ir ėjo. Pagaliau atėjo į girią ir sustojo prie takelio, kuris niekus nevedė. Kačiukas ir jo draugužis pasiklydo.

- Kokie mes kvaili, kad patikėjome pasipūtėliu arkliu. Jokio lobio nėra! Kaip mums grįžti namo? - verkšleno Sagutis.

Amsiukas apkabino savo draugą ir tarė:

- Nenusimink, Saguti, svarbiausia, kad mudu esame kartu. Ką nors sugalvosime! Su lig šiais žodžiais, takelio, kuris niekur nevedė, gale atsirado dailus ir švytintis namelis. Abu draugai nusprendė užėiti į vidų. Pravėrę duris pamatė gražią mergaitę.

- Kas tu? – paklausė Amsius.
- Aš fėja.
- Dantukų fėja? – nustebęs paklausė Sagutis.

Mergaitė nusijuokė ir paaiškino:

- Ne, aš geroji fėja. Visiems padedu, suteikiu daug džiaugsmo ir būnu visų drauge. O ką judu veikiate šioje girioje? – pasidomėjo fėja.

Draugai abu susižvalgė ir prabilo liūdnais balseliais:

- Mus apgavo arklys. Pasakė, kad čia yra lobis ir jo beieškodami mes pasiklydome. Fėja nusišypsojo ir ištarė:

- Judu radote lobį. Tai – draugystė! Aš jus parvesiu namo.

Visi trys linksmi kalbėdami patraukė miško takeliu ir netrukus jau buvo namuose. Amsius ir Saguti susidraugavo su fėja. Kiekvieną dieną aplankydavo ją, kartu žaisdavo. Jie buvo laimingi, kad rado tokį lobį.

Dovydas Lukminas, 3 klasė

Smiltē Pakusaitē, 2. klasē

Stebuklingas dienoraštis

Gyveno mergaitė vardu Kija. Gimtadienio proga močiutė jai padovanojo dovaną. Kija nekantraudama ėmėsi vynioti dovaną. Dėžutėje gulėjo dienoraštis. Kija apžiūrėjo rožiniu kailiuku dengtą viršelį. Atvertusi pamatė, kad lapai švelnūs ir labai ploni. Mergaitė nusprendė, kad į šį dienoraštį rašys savo didžiausius norus.

Kitą dieną į močiutės dovanotą dienoraštį Kija parašė, kad norėtų nukeliauti į „Saldainių šalį“. Vos tik užvertė dienoraštį, ėmė drebėti ir suktis žemė. Ji stipriai užsimerkė. Kai viskas nurimo, Kija atmerkė akis. Medžiuose kabėjo saldainiai, danguje skraidė šokoladiniai paukšteliai. Pažiūrėjo į močiutės dovanotą dienoraštį ir suprato, kad jis yra stebuklingas. Staiga už nugaros išgirdo balsą. Atsisukusi pamatė pabaisiuką. Pabaisiukas pasiūlė Kijai aprodyti Saldainių šalį. Jis mergaitę nuvedė prie šokolado upės, kurioje plaukiojo zefyrinės žuvelės, o dugnas nuklotas mėtiniais akmenukais. Draugai prie upės smagiai ir skaniai leido laiką. Kija paragavo neapsakomo skonio upės šokolado. Dar niekada nebuvo ragavusi tokio skonio šokolado. Vaikščiodami krantu draugai pamatė saldžioje žolėje žiopčiojančią zefyrinę žuvelę. Kija su pabaisiuku atsargiai pakėlė žuvelę ir paleido į šokolado upę. Žuvelė atsidėkodama pažadėjo išpildyti po vieną savo gelbėtojų norą. Pabaisiukas paprašė iš kito kranto atplukdyti mėtinį grybą. O Kija panoro prisiminimui turėti mėtinį akmenuką iš šokoladinės upės dugno. Žuvelė išpildė abu pageidavimus ir nuplaukė pas savo šeimą. Tai pamačiusi Kija prisiminė, kad neradę jos kambaryje tėveliai gali išsigąsti. Atsisveikinusi su pabaisiuku Kija dienoraštyje parašė, kad nori sugrįžti namo. Vėl ėmė drebėti ir suktis žemė. Netrukus Kija jau buvo savo kambaryje.

Kija paglostė švelnų rožinį dienoraščio kailiuką. Padėjo jį į knygų lentyną ir nubėgo tėveliams papasakoti apie stebuklingą močiutės dovaną. Gal kartu kur nors nukeliaus...

Fausta Gramailaitė, 3 klasė

Polietileninio maišelio nuotykis

Vieną dieną fabrike pagamino polietileninį maišelį. Jis buvo bespalvis, bet spindintis lyg krištolas. Maišelis buvo labai laimingas, nes tik gimęs išgirdo, kad tai paskutinė partija, daugiau tokių negamins. Skambėjo šie žodžiai maišelio ausyse.

Linksmuolį supakavo su kitais bičiuliais ir nuvežė į prekybos centrą. Ten jis su savo giminaičiais buvo padėtas į lentyną, saldainių skyriuje. Daug žmonių vaikščiojo pro šalį, bet niekam neprisireikė polietileninio maišelio. Tačiau jis buvo kantrus ir laukė kol jį kas nors paims. Tuo metu berniukas, kuris mėgsta smaližiauti, atvyko į prekybos centrą. Jis norėjo nusipirkti saldainių. Pagaliau polietileniniam maišeliui nusišypsojo laimė, nes berniukas kaip tik jį paėmė, kad galėtų prisidėti saldumynų. Kartu su saldainiais maišelis atsidūrė namuose. Berniukas vienu ypu suvalgė saldumynus ir išbėgo į kiemą. Maišelis liko vienišas gulėti ant stalo prie atviro lango. Staiga, netikėtai, papūtė vėjelis ir maišelis atsidūrė kieme, baloje. Gailiai verkė mažylis, jis murkdėsi purve. Visą žiemą maišelis pratūnojo purve. Pavasarį vaikai rinko šiukšles. Danutė pamatė kažką spindint. Mergaitė išsikrapštė maišelį, o šis iš visų jėgų suspindo dar likusiomis jėgomis. Ji pasigyrė savo draugams, kad rado tokį maišelį kuris spindi it krištolas. Danutė maišelį parsinešė namo, kruopščiai išplovė ir padėjo prie kitų spalvotų maišelių. Pagaliau jis vėl buvo draugų būryje. Vieną dieną bespalvis maišelis su kitais draugais nukeliavo į mokyklą. Ten mokytojos paskatinta Danutė ir kiti mokiniai iš įvairių maišelių su 3D pieštuku kūrė įvairias mozaikas. Mergaitė su nekantrumu norėjo pradėti darbą. Ji maišelius dėjo į 3D pieštuką ir pasigamino nuostabią servetėlę - padėkliuką. Sukurtą darbelį Danutė parsinešė į namus ir pasidėjo savo kambaryje ant rašomojo stalo. Kartais ši servetėlė – padėkliukas būdavo po pieštukine, kartais po nuostabia vaza su gražiomis ir spalvingomis gėlėmis. Polietileninis maišelis buvo labai laimingas. Jis su savo draugais papuošė Danutės stalą.

Nuo to karto spindintis maišelis džiugino mergaitę kiekvieną rytą, nes ant jo dėjo puodelį ir gėrė gardžią arbatą. Maišelis buvo labai laimingas gyvendamas antrą, nors kitokioje formoje, gyvenimą džiugindamas kitus.

Tėja Meilytė, 3 klasė

Justina Žičkutė, 4 klasė

Bailusis šunelis surado draugą

Kartą gyveno bailus šuniukas Timis. Jis labai visko bijojo ir jautėsi vienišas. Šuniukas Timis norėjo susirasti daug draugų. Jis liūdnas vaikščiojo po sodą ir apie visa tai galvojo. Pro šalį slinko burtininkas ir pamatė, koks liūdnas šuniukas. Atsargiai priėjo ir paklausė:

- Kas atsitiko, šuniuk?
- Aš nežinau, kaip susirasti draugų? – tyliai atsakė jis.
- Galiu tau padėti, nes esu burtininkas.
- O kaip? Baimės ir vienišumo negalima įveikti, - dar labiau nuliūdo Timis.
- Nueik pas katiną ir paklausk, gal norėtum tapti tavo draugu? - patarė burtininkas.

Šuniukas miško takeliu nudūmė į katino Rainio trobelę.

- Labas, Raini. Gal norėtum su manimi draugauti?
- Labas, šuniuk. Labai norėčiau su tavimi draugauti! - apsidžiaugė katinas.

Šuniukas ir katinas laimingi nubėgo pas burtininką.

- Burtininke, labai dėkoju už pagalbą. Esu laimingas, suradęs draugą, - nesitvėrė džiaugsmu šuniukas.
- Šuniuk, pats viską padarei. Aš tik pasakiau, ką tau reikia daryti, - paaiškino burtininkas.

Šuniukas Timis ir katinas Rainis sėdėjo ant suoliuko po senu ąžuolu ir linksmi šnekučiavosi. Jie buvo labai laimingi, suradę vienas kitą. Šuniukas suprato, kad viską galima išspręsti žodžiais ir gerumu.

Urtė Tolevičiūtė, 4 klasė

Gabrielė Pašvenskaitė, 4 klasė

Kornelijos ir Amelijos nuotyčiai

Tolimoje šalyje gyveno mergaitė vardu Kornelija. Ji labai mėgo žaisti ir bėgioti po levandų pievą, kuri žaliavo už kelių kilometrų nuo mergaitės namų. Vieną kartą atėjusi į pievą Kornelija pamatė stebuklingą tunelį. Mergaitei buvo labai smalsu pažvelgti į tunelio vidų. Bet buvo jau pakankamai vėlu ir ji turėjo grįžti namo. Sugrįžusi apie tunelį ji papasakojo netoliese gyvenusiai geriausiai savo draugei Amelijai. Amelija taip pat panorą pamatyti tunelį. Tad mergaitės susitarė kitą rytą eiti jo pažiūrėti.

Išaušo gražus vasaros rytas. Saulė šildė jau nuo pat aušros. Danguje nebuvo nei menkausio debesėlio. Kornelija į pintinę įsidėjo mamos keptų bandelių, į termosą įsipylė šiltos melisų arbatos ir patraukė takeliu pas Ameliją. Draugė jos jau laukė sutartoje vietoje. Susitikusios mergaitės stipriai apsikabino, jos taip visada sveikindavosi.

Abi linksmi besišnekučiuodamos patraukė per nuostabiai kvėpiančią levandų pievą tunelio link. Priėjusios tunelį jos nustebė, nes čia buvo dar gražiau nei vakar. Aplink žydėjo gėlės, paukščiukai čiulbėjo nuostabias melodijas. Atrodė, kad net saulė švietė ryškiau ir šilčiau.

Draugės tylėdamos įėjo į tunelio vidų. Ir staiga... jos sustojo netekusios amo. Tunelyje gyveno jų pačių anksčiau turėtos ir pamirštos lėlės. Mergaitės negalėjo patikėti savo akimis. Tai buvo lėlių karalystė, jų rūmai. Čia lėlės kalbėjosi ir padėjo viena kitai. Jeigu mergaitės jas palikdavo nesusukuotas ar tiesiog pamiršdavo, čia jos vėl atgimdavo iš naujo į gražias lėles. Lėlės viena kitai darė šukuosenas, gražinosi, gėrė arbatą ir linksmi plepėdavo apie laiką, praleistą mergaičių namuose. Kadangi Kornelija su Amelija buvo geriausios draugės, tai ir mergaičių lėlės tapo geriausiomis draugėmis. Kornelija padėjo ant stalo savo pintinę su bandelėmis ir šilta arbata. Mergaitės drauge su lėlėmis susėdusios vaišinosi arbata, linksmi šnekučiavosi apie praeitį, patirtus nuotykius ir garsiai juokėsi.

Ak, kaip gera prisiminti vaikystę bei pamirštas, bet ir vėl surastas savo lėles!

Gabija Rašimaitė, 4 klasė

Augustė Danieliūtė, 4 klasė

Geraširdė žuvytė

Giliai giliai vandenyno platybėse, Nimloko karalystėje gyveno žuvytė vardu Railė. Ji gyveno rožiniame korale. Railė labai dažnai svajojo pakeliauti po pasaulio vandenį, susitikti įvairiuose vandenynų kampeliuose daug draugų, pažinti kitų žuvyčių gyvenimą.

Vieną ankstų rytą, kada Railė išplaukė pasimankštinti, pamatė mažą žuvytę visai netoli savo namelio.

Ji buvo labai liūdna ir išsigandusi.

- Kas tu? Kas nutiko?- paklausė Railė.
- Sveika...aš esu Alika. Pasiklydau, nerandu savo namų, nežinau, kur tėveliai,- tyliai sušnibždėjo mažoji žuvytė.
- Sveika. Aš Railė. Čia gyvenu. Gerai pažįstu vandenyną. Aš tau padėsiu, nenusimink.

Alika labai apsidžiaugė. Railė ją pakvietė į savo rožinį koralą, pavaišino, pasiūlė pailsėti. Žuvytės labai susidraugavo.

Kitą rytą abi iškeliavo ieškoti Alikos tėvelių ir jos gimtų namų.

- Kur plauksime?- paklausė žuvytė paklydėlė.
- Į pietus,- atsakė Railė.

Žuvytės plaukė ilgai, ilgai. Vis sustodavo pailsėti. Trečioje dienoje keliautojos surado puikią, tuščią vietą ilgesniam poilsiui. Abi labai apsidžiaugė. Ne ilgai jos džiaugėsi savo poilsiu. Netrukus žuvytes užpuolė didelis senas krabas. Pagavo jas stipriomis žnyplėmis ir pradėjo vilktis į savo buveinę. Žuvytės šaukėsi pagalbos. Netoliese plaukiojo aštuonkojis. Visi vandenyno gyventojai žinojo, kad jis yra geros širdies. Greitai vandenyno drąsuolis išgelbėjo keliauninkes.

Žuvytės padėjo aštuonkojui ir palinkėjo gero kelio.

- Likite sveikos! Būkite budrios ir atsargios! Tikiu, kad greitai surasite Alikos namus!-šūktelėjo gelbėtojas.

Žuvytės plaukė toliau. Netrukus Alika priplaukė jai pažįstamas vietas ir pamatė plaukiančius tėvelius.

- Aš čia! Aš čia!- šaukė Alika.

Tėvai labai apsidžiaugė pamatę savo dukrą sveiką ir ne vieną.

- Kas tu?
- Aš Alikos draugė, padėjau jai sugrįžti namo,- pasakė Railė.
- Ačiū Tau . Labai džiaugiamės, kad sugrįžo Alika namo. Visur jos ieškojome, bet nepavyko rasti. Labai jos pasiilgome, labai liūdėjome,- dėkojo tėveliai.
- Laikas grįžti namo, - ištarė Railė.

Railė nenorėjo plaukti namo, bet žinojo, kad namuose jos laukia taip pat mylintys ją tėveliai. Plaukdama namo žuvytė sutiko jūros arkliuką ir žvaigždutę. Jie ją palydėjo iki rožinio koralo.

Railė buvo laiminga. Ji patyrė daug nuotykių, turėjo ilgą ir įdomią kelionę, susirado naujų draugų. Jie dabar dažnai užsuka į jos karalystę ir ir dažnai žaidžia karalystės parkuose ir aikštelėse įvairius vandenyno žaidimus, pasakoja savo patirtus nuotykius, įvairias istorijas.

Elzė Bortnikaitė, 4 klasė

Gustas Kozikas, 2 klasė

Geraširdis lokys

Tamsioje, gūdžioje girioje, kur retas saulės spindulėlis teužklysdavo, medinėje trobelėje gyveno lokys Šleivojus. Jis gyveno visiškai vienas. Ir draugų neturėjo. Ilgais vakarais Šleivojus sėdėdavo savo trobelėje ir svajodavo: kaip gera būtų turėti draugų! Įsivaizduodavo kaip kalbėtusi, kaip dirbtų, kaip išdykautų... Taip slinko niūrios ir vienišos Šleivojaus dienos.

Kartą lokys išėjo grybauti. Grybų daugybė – nors vežimais vežk! Štai raudonviršių galvelės švieste šviečia. Voveruškų tokia gausybė, kad net galo nesimato. O baravykų grožį sunku nusakyti: dailučiai, apvalūs, tamsiai rudomis kepurėlėmis! Nuo kalvelės ant kalvelės, nuo grybo iki grybo ir.... Šleivojus pamatė į spąstus įkliuvusią lapę. Lapė liūdna, išsigandusi, visai gyvent viltį praradusi. Spąstuose rudoji pratūnojo ne vieną dieną, todėl lokiui nesugebėjo pralemti nė žodelio. Pagailo lokiui vargšelės, atsargiai išlaisvino laputę ir parsinešė ją namo. Daug dienų ir naktų Šleivojus prarymojo prie rudosios lovos. Sužeistą pūstauodegės koją lokys apdėjo varnalėšų lapais, skarele apvyniojo. Lapė buvo išsekusi ir gulėjo tarsi negyva. Lokys laputę slaugė neatsitraukdamas ir vilties neprarasdamas.

Išėjo lokys arbatai vandens parsinešti, aviečių ligonei paskinti. Beeidamas sutiko vilką. Vilkas vos, vos vilkos, buvo pasišiaušęs, sulysęs alkanas. Pagailėjęs lokys ir jį pasikvietė namo. Pakeliu Šleivojus Pilkiui papasakojo apie lapės nelaimę. Vilkas karšto viralo užsrėbė ir bemat atsigavo. Jis dar kelias dienas padėjo lokiui slaugyti rudąją. Sustiprėjęs lapei ir vilkui atgavus jėgas, buvo pats metas palikti lokio trobelę. Pora miško nelaimėlių gailiai prašėsi pasilikti. Lokys prisiminė tuos niūrius ir ilgus vakarus. Truputėlį pasvarstęs, kad vienam gyventi liūdna ir sveikata ne geryn, nelaimėliams leido pasilikti.

Taip trijulė ir gyveno, vienas kitam, o kai reikia, ir kitiems miško žvėreliams padėdami. Kur draugystė, supratimas, ten liūdesiui nelieka vietos!

Ugnė Šidlauskaitė, 4 klasė

Fausta Gramailaitė, 3 klasė

Stebuklingas veidrodis

Kartą gyveno senelis ir senelė. Jie turėjo nuostabią dukrą vardu Austėja. Mergaitė buvo miela ir draugiška, tačiau jautėsi nelaiminga. Vieną gražią dieną Austėja išėjo pasivaikščioti po laukinę gamtą ir ant tako rado numestą senovinį veidrodį. Jis buvo nedidelis, tačiau atrodė neįprastai: jo kraštai spindėjo sidabru, o pažiūrėjus vidun buvo matyti tik neryškūs šešėliai. Mergaitė paėmė veidrodį ir parsinešė namo. Tada senelio paklausė:

- Seneli, koks čia veidrodis?

- Oj, vaikelai, jis tikriausiai labai senas ir jau nebetinkamas naudoti. Jis juk nieko nerodo! - nustebęs pasakė senelis.

Mergaitė nusiminė ir bežiūrėdama į veidrodį pradėjo galvoti, kad galbūt jis tikrai niekam tikęs. Tik staiga, Austėja ėmė jame kažką įžiūrėti ir vaizdas po truputį ėmė ryškėti.

- Juk čia aš! – sušuko mergaitė.

Veidrodyje Austėja matė save su gražiausiomis suknelėmis, aplink buvo pilna žaislų ir lėlių.

- Oho! Kaip norėčiau visa tai turėti. – pasakė ji. – O galbūt šis veidrodis pildo norus? – pagalvojo, ir pašnibždomis paprašė veidrodžio, kad, tai ką mato jame, išsipildytu. Prašė, prašė, glostė veidrodį, tačiau nieko nenutiko. Tada jį nunešė seneliui, papasakojo ką matė ir paprašė į jį atidžiai pažiūrėti.

- Negali būti! – sušuko senelis. – Matau save su nuostabiu žirgu, o šalia pilna aukso. Ak, jei mes būtume tokie turtingi... - pasakė jis ir davė veidrodį močiutei.

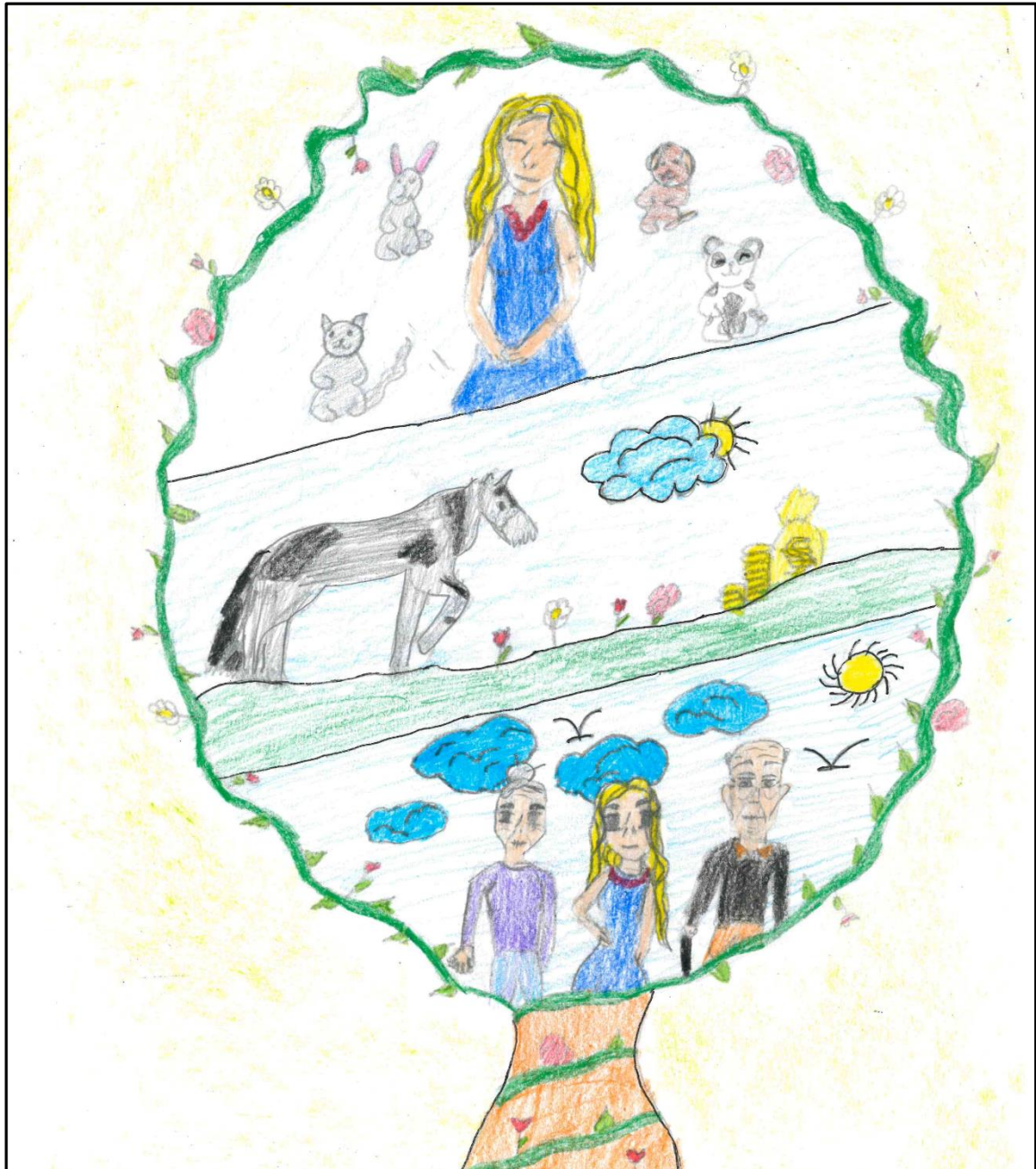
- Na, močiute, pasakyk ką matai, – nekantravo Austėja. Močiutė veidrodyje neregėjo nei turtų, nei aukso, nei gražiausių suknelių. Tačiau jame regėjo save, senelį ir Austėją. Jie stovėjo apsikabinę ir atrodė labai labai laimingi.

- Matau savo turtą – jus. Visa širdimi noriu, kad mes būtumėme sveiki ir laimingi. Kol turiu jus, man daugiau nieko nereikia, – tarė močiutė.

Po šių žodžių visi apsikabino, širdys prisipildė meilės ir namus užliejo šviesa. Visi jautėsi labai laimingi.

Kitą rytą Austėja spintoje rado gražiausių suknelių, o ant stalo buvo pažiręs auksas. Visi buvo labai nustebę, kad veidrodis vis dėlto išpildė norus. Tačiau visa tai atrodė jau nebe vertinga, nes svarbiausia yra šeima. Todėl visus turtus pasidalino su kitais kaimo gyventojais, ir taip jautėsi dar turtingesni, galėdami padėti kitiems.

Greta Jokūbauskaitė, 4 klasė

Mantė Juškytė, 3 klasė

Stebuklingos ašaros

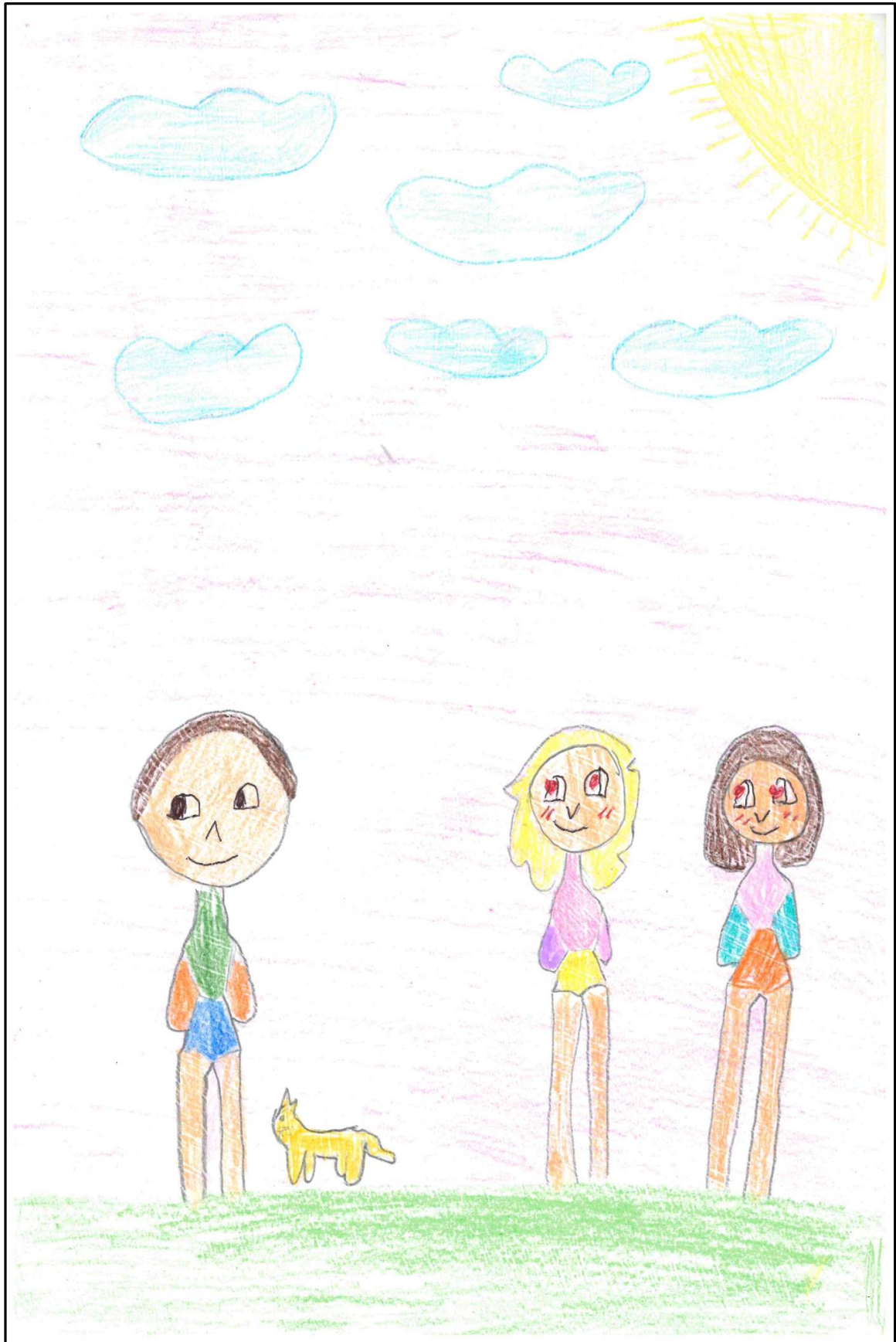
Viename miestelyje gyveno berniukas, vardu Simas. Jis buvo kitoks nei jo draugai. Simas mėgo šaipytis iš kitų, skriausti gyvūnelius, atiminėti žaislus, skaudinti. Dėl tokio blogo elgesio su juo niekas nenorėjo draugauti, bet jis niekada dėl nieko nesigailėjo ir neliūdėjo. Simas, tiesiog, nemokėjo verkti. Lukas ir Rokas, geriausi jo draugai, labai susirūpino tokiu Simo elgesiu.

Vieną dieną, bežaisdamas su draugais, Simas labai užgavo ir įskaudino savo vienintelius draugus. Tada berniukai nusprendė išdykėlį nuvesti pas daktarą, kuris galėjo jį apžiūrėti ir padėti. Neklaužadai ši mintis nepatiko ir jis labai išsigando, bet Rokas ir Lukas pasakė, kad daugiau niekada nedraugaus, jei jis neapsilankys pas gydytoją. Simas, gerai pagalvojęs, nusprendė paklausti draugų ir kartu nuvykti pas daktarą. Užėjęs į kabinetą berniukas taip išsigando, kad jam ėmė raibuliuoti akyse, drebėti kojos ir pilti šaltas prakaitas. Daktaras paėmė magišką didinamąjį stiklą ir pažiūrėjo išdykėliui į akis. Tai, ką pamatė, jį apstulbino. Simo akys buvo skaidrios tarsi stiklas, ir sausos, jose nebuvo nė lašelio ašarų. Tuomet gydytojas suprato, kodėl berniukas taip negražiai elgėsi su kitais žmonėmis ir gyvūnais. Nieko negalvojęs atsidarė savo stebuklingą stalčių ir iš jo ištraukė rožinį buteliuką su stebuklingais lašais. Pasiguldęs ant lovos daktaras Simui į akis įlašino po tris magiškus lašelius, kad šios pradėtų į viską žvelgti kitaip. Tada dar davė atsigerti stebuklingojo gėrimo, kurio išgėrus ašaros daugiau niekada nedingtų ir berniukas pradėtų viską jausti širdimi.

Visi nustebo, kai Simas, vos išlipęs iš lovelės, paglostė vieną iš katinų, kurį, dar blogas būdamas, skriausdavo. Jis tapo visai kitu vaiku: draugišku, nuoširdžiu ir jautriu. Laimingas Simas ir jo draugai padėjo daktarui, atsisveikino ir išėjo.

Nuo šiol jis pasikeitė. Dabar Simas rūpinasi gyvūneliais, padeda žmonėms ir visų atsiprašo už padarytą žalą. Berniukas tapo toks garsus, kad net mergaitės varžėsi dėl jo geros širdies.

Jogailė Piatkutė, 4 klasė

Ugnė Jasulaitytė, 4 klasė

Kaip drugelis ieškojo vaivorykštės spalvų žiedo

Vieną saulėtą vasaros dieną pievoje gulėjo drugelis Mikas. Jis susimąstė. Man patinka gėlės...todėl galėčiau surasti vaivorykštės spalvų žiedą? Bet staiga atropojo boružiukas! Drugelis tik pašoko! Po kelių sekundžių paklausė:

- Labas! Kuo tu vardu?

Boružiukas atsakė:

- Mane vadina Žiguliuku.

Po valandėlės Mikas pasiteiravo:

- Ar norėtum su manimi keliauti ir surasti vaivorykštės spalvų žiedą?

Boružiukas ilgai negalvojęs tarė:

- Taip, norėčiau ir esu girdėjęs, kur yra žiedas. Kad galėtume nugalėti priešus prie pilies, kurie saugo tą spalvotą žiedą, prireiks stebuklingo skėtuko.

Drugelis sutiko su pasiūlymu.

- Gerai. Nueikime pas miesto burtininką ir paprašykime skėtuko.

Jiedu įėjo į parduotuvę ir sutiko burtininką. Gavę stebuklingą skėtuką, susiruošė į kelionę. Nuėjo į reikiamą vietą ir rado spalvotą pilį.

Mikas pasiūlė sustabdyti laiką ir sunaikinti sargybinius.

- Žiguliuk, sustabdykime laiką ir tada galėsime nugalėti visus sargybinius!

Boružiukas nustebo:

- Oho! Puiki mintis. Taip ir padarykime!

Draugai sustabdė laiką, nugalėjo pilies sargybinius ir surado žiedą. Gražinę laiką į vietas, ramiai ir laimingai gyveno su spalvotu gėlės žiedu.

Aistė Urbonaitė, 4 klasė

Nojus Miknius, 1 klasė

Kaip gėlytė spalvų ieškojo

Margaspalvėje pievoje gyveno gėlytė vardu Felicija. Ji buvo nedrąši, jautri ir pilka. Gėlytė neturėjo draugų. Sunku ir liūdna Felicijai buvo tarp gražių ir linksmų pievos gyventojų. Labai dažnai gėlytė svajojo tapti drąsesne ir spalvingesne.

Kartą ji paklausė mamos:

- Mamyte, kodėl aš esu nespalvota ir tokia nedaili? O norėčiau būti kaip kitos pievos gėlės...

- Dukrele, kartais nutinka gyvenime keistų dalykų, kuriuos paaiškinti sunku. Nežinau, kodėl taip nutiko, kad tu gimai bespalvė... bet aš žinau, kur galima gauti spalvų ir tapti spalvinga gėlyte.

- Kur? Kur, mamyte?

- Dukrele, tu turi būti drąši ir nukeliauti į drugelio Arno karalystę. Karalystė yra toli. Kelionė bus sunki, bet drugelis Arnas tikrai tau padės. Jis geras, nuoširdus, myli visus pasaulio gyventojus.

Felicija labai apsidžiaugė. Ji tvirtai nusprendė susirasti drugelį Arną, paprašyti jo pagalbos ir tapti spalvota ir laiminga.

Gėlytė pradėjo ruoštis į ilgą ir nežinomą kelionę.

Pro šalį ėjo kaimynė Ela. Ji užkalbino Feliciją:

- Sveika, kur ruošiesi?

- Ruošiuosi keliauti į drugelio Arno karalystę, ten susirasiu jį ir tapsiu spalvota, - atsakė Felicija.

- Aš galiu keliauti su tavimi, dviese bus smagiau, - pasisiūlė nerimstanti kaimynė.

Gėlytė labai apsidžiaugė, kelionėje ji turės puikią pašnekovę. Ela buvo drąši, smalsi, bet ir be galo plepi kaimynė.

Po dviejų dienų abi atsisveikino su draugais, namiškiais, visais pievos gyventojais ir iškeliavo.

Keliavo labai ilgai. Pavargo. Nutarė pailsėti. Staiga krūmuose kažkas sujudėjo. Felicija labai išsigando ir sušuko:

- Pabaisa ten!

Iš krūmų išlindo mažas kačiukas.

- Sveikos! Nebijokite! Aš esu kačiukas, vardu Lokis. Mane išmetė nemylintys gyvūnų žmonės. Man labai liūdna. Aš neturiu namų ir ieškau draugų. Aš labai svajoju turėti draugų.

- Mes galime su tavimi draugauti,- nusišypsojo gėlytės.

- Jūs mane pradžiuginote!- apsidžiaugė Lokis.

Gėlytės papasakojo savo kelionės istoriją naujam draugui.

Dabar jie keliavo trise. Praėjo mišką, kopė į kalvą, leidosi laukais. Priėjo upelį. Jį perėję,

keliautojai pamatė didelę spalvotą pievą, o joje stovėjo nepaprasto grožio namelis.

Felicija sukaupusi visa drąsą, priėjo prie namelio ir pabeldė į duris. Durys tyliai atsidarė ir tarpduryje pasirodė didelis, tviskantis įvairiomis spalvomis ir atspalviais mielas drugelis.

- Laba diena, Felicija,- pasisveikino Arnas.- Aš žinojau, kad tu ateisi. Seniai tavęs laukiau. Vis galvojau, ar pakaks tau drąsos, bet matau tu drąsi, gera, nuoširdi gėlytė. Padėsiu tau.

Staiga Felicija pakilo į orą, ėmė sukstis ratu ir žibėti įvairiomis spalvomis. Ji vis sukosi, sukosi, o draugai negalėjo patikėti tuo, ką mato.

Gėlytė nusileido žemėn. Iš džiaugsmo negalėjo net kalbėti. Ji tapo spalvota kaip ir kitos pievų gėlės.

Drugelis priėjo prie jos, apkabino ir tarė:

-Jeigu labai labai nori, svajonės pildosi...niekada nebijok siekti savo tikslo.

Draugai džiaugėsi nauja gėlytės išvaizda ir drugelio gerumu. Jie šoko, dainavo, mojavo debesims ir saulei, lenkėsi drugeliui.

Visi iškeliavo namo. Buvo laimingi, nes išsipildė jų svajonės.

Dominykas Dabkus, 2 klasė

Lilė ir Nukas kuria Kalėdas

Kartą gyveno nykštukas vardu Nukas. Jis buvo labai vienišas, neturėjo draugų. Nukas buvo žemo ūgio, su žaliais marškinėliais, mažais juodais batukais ir raudona kepurėle. Nykštukas gyveno dideliame grybe.

Vieną gražų rytą mažasis žmogeliukas kaip įprastai sėdėjo ant sofutės ir gurkšnojo gavią miško žolelių arbatą su sausainiais. Kaip tik tuo metu voverytė vardu Lilė ieškojo grybų. Ji irgi gyveno vienui viena. Striksėdama nuo medžio ant medžio Lilė pamatė rudagalvį baravyką. Voverytė labai džiaugėsi radiniu. Rudoji paėmė grybuką už koto ir pradėjo jį purtyti, rauti. Ji nežinojo, kad čia buvo Nuko namelis. Nykštukas buvo nutrenktas nuo sofos ir vos nepaspringo arbata. Skardžiu balseliu jis sušuko:

- Kas čia vyksta? Ar tai žemės drebėjimas?!

Nukas greitai išbėgo iš namuko ir pamatė voveraitę.

- Kodėl tu griauni mano namus? – paklausė jis sutrikęs.

Lilė pasuko galvą žemyn ir labai nustebusi paklausė:

- O kas tu esi?

Nykštukas prisistatė:

- Aš esu nykštukas Nukas. Prašau, atsakyk, rudoji, kodėl tu griauni mano namus?
- Atsiprašau, nežinojau, kad čia kažkas gyvena. Maniau, kad tai paprasčiausias baravykas, - susigėdusi paaiškino voverėlė.

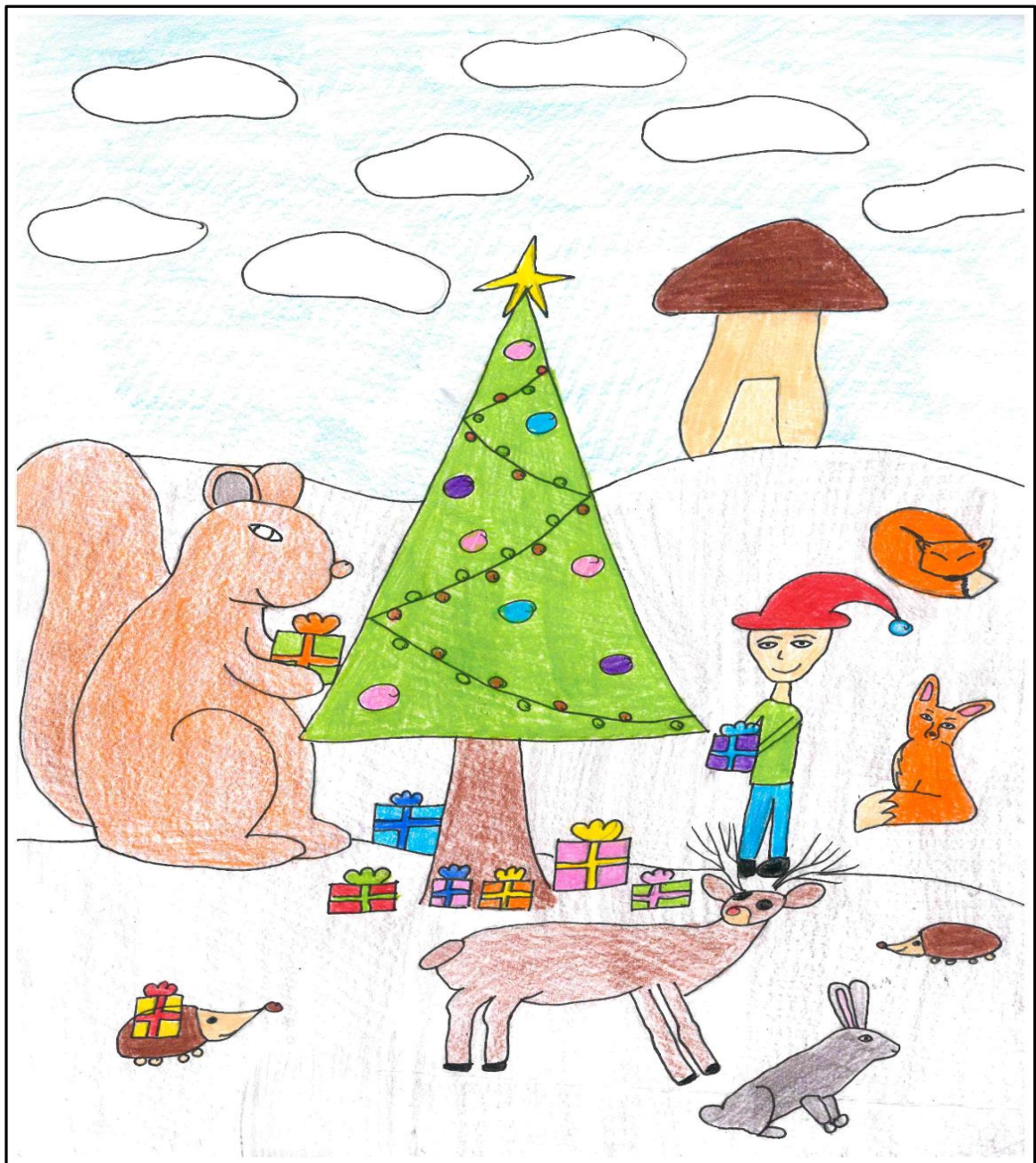
Po šio netikėto susitikimo Nukas pasikvietė Lilę pas save į svečius. Jis užplikė puodelį kvapnios arbatos ir pavaišino voveraitę sausainiais su šokolado gabaliukais. Taip besišnekučiuodami jie labai susidraugavo. Voveraitė savo mažąjį draugą pakvietė pas save į svečius, į ąžuolo drevę, kuri buvo miško pakraštyje.

Kitą dieną Nukas susikrovė lauknešėlį su džiovintomis uogomis, riešutais. Kaip ir buvo žadėjęs, jis iškeliavo pas voveraitę. Atėjęs pas savo naująją draugę į svečius, nykštukas apžiūrėjo voveraitės gražiai įsirengtą drevę. Pagyrė ją už darbštumą, tvarkingumą. Jiems besikalbant, nykštukui į galvą toptelėjo mintis apie artėjančias Kalėdas. Naujieji draugai pasitarė ir nusprendė jas švęsti prie Lilės namų. Sumanė paruošti daug užkandžių, papuošti kalėdinę eglutę ir visiems susirinkusiems įteikti dovanėles. Lilė rūpinosi eglutės puošimu ir dovanėlėmis, o Nukas maistu ir kvietimais. Voverytė ir nykštukas triūsė visą Advento laikotarpį ir net Kūčių naktį. Galiausiai į šventę buvo pakviesti briedžiai, elniai, kiškiai, lapės, ežiukai ir kiti miško gyventojai.

Ir štai atėjo jų taip lauktos Kalėdos. Ankstyvą rytą susirinko visi žvėreliai. Jie žavėjosi eglės grožiu, o po eglės išvydo kalną dovanų... Visi išsidalino dovanas ir linksmi sėdo prie kalėdinio stalo. Žvėreliai šnekučiavosi ir ragavo užkandžius. Pabendravę, pasivaišinę miško gyventojai padėkojo Lilei bei Nukui ir sotūs, laimingi išsiskirstė.

Labiausiai pavykusia švente džiaugėsi nykštukas ir voveraitė. Daugiau jie niekada nebuvo vieniši, nes tapo neišskiriamais draugais. Lilė su Nuku kūrė planus ateičiai ir nekantriai laukė kitų Kalėdų.

Kamilė Ačaitė, 4 klasė

Adrija Petrokaitė, 4 klasė

Vakaro stebuklas

Vieną kūčių vakarą šunelis Ogis vaikščiojo po gatvę. Jis neturėjo nei namų, nei draugų. Kiekvieną vakarą vaikščiodavo po miesto gatves, bet šis vakaras buvo kitoks.

Šunelis vaikščiojo ir šį vakarą. Netyčia dirstelėjo pro vieno namo langą ir pamatė, kaip šeima švenčia Kūčias. Ogiui pasidarė labai liūdna, nes jis niekada neturėjo šeimininko, kuris su juo žaistų, rūpintųsi. Šuo nutapseno tolyn. Staiga už sienos išgirdo žingsnius. Šunelis labai išsigando.

- Alio, kas ten? – pasigirdo mergaitiškas balsas.

- Nebijok, aš nieko tau nedarysiu. Tik, prašau, išlįskite,- pratarė šuo.

Mergaitė nedrąsiai išlindo.

-Tu esi labai mielas šunelis! Koks tavo vardas? – paklausė mergaitė.

-Mano vardas Ogis, o tavo?- pasiteiravo šuniukas.

-Mano vardas Urtė. Aš niekada neturėjau šuniuko... O tu šeimininką turi?- dar kartą smalsioji Urtė paklausė.

-Ne. Tiesą sakant, niekada neturėjau. Gal norėtum tapti mano geriausia drauge?

-Žinoma, kad taip. Aš labai noriu būti tavo drauge,- atsakė mergaitė.

Jie tapo geriausia draugais. Urtė kiekvieną vakarą maitino šunelį. Jis negalėjo gyventi namuose, nes nebuvo vietos. Po puses metų Urtės šeima išvažiavo gyventi į kitą miestą. Ten buvo daug daugiau vietos ir Ogis galėjo gyventi šiltuose namuose.

-Aš labai džiaugiuosi, kad galime gyventi kartu!- sušuko laimingas Ogis.

-Aš irgi! Laukiu kiekvienos dienos, kad galėtume būti kartu! – apsidžiaugė mergaitė.

Jie linksmi eidavo pasivaikščioti, darydavo namų darbus. Jeigu Urtei būdavo liūdna, ją pradžiugindavo draugas, kuris buvo visa širdimi atsidavęs mergaitei.

Greta Pranytė, 4 klasė

Jokūbas Vaznonis, 4 klasē

Lukrecijos Kalėdos

Kartą gyveno mergaitė vardu Lukrecija. Taip atsitiko, kad mergaitė turėjo išvykti į kitą miestą gyventi. Vadinasi, ji turi mokytis kitoje mokykloje, kitoje klasėje, su kitais draugais... Nuėjusi į naująją mokyklą mergaitė norėjo su kuo nors susidraugauti, bet tik įžengus į klasę buvo labai nedrąsu. Kelias dienas Lukrecija jautėsi vieniša, kaip medis plyname lauke. Tačiau vieną dieną ji pamatė prie jos artėjančią mergaitę.

- Labas,-tarė klasiokė.

- Sveika,-apsidžiaugė Lukrecija.

- Koks tavo vardas? -paklausė Lukrecija.

- Mano vardas Solveiga!- šūktelėjo mergaitė.

Solveiga paklausė Lukrecijos:

- Kodėl tokia liūdna esi mokykloje?

- Na, nežinau, nauja vieta, nauji draugai,-nuliūdusi pasakė Lukrecija.

- Žinau, kaip tau padėti!-sušnibždėjo Solveiga.

- Kaip?-paklausė Lukrecija Solveigos.

- Tiesiog įsivaizduok, kad čia esi labai seniai ir turi stebuklingą lazdelę! -Solveiga šūktelėjo draugei.

Greita kaip raketa Solveigai į galvą šovė mintis:

- Lukrecija, ar nenorėtum atšvęsti Kalėdas kartu, pasikalbėtumėme apie mūsų klasės draugus?

- Taip, puiku, tai kada susitiksim?- nedrąsiai paklausė Lukrecija.

- Kalėdos už savaitės! Susitarkime su tėveliais!- linksmai tarė Solveiga.

Ir prasidėjo šventės laukimas: tiek Lukrecijai, tiek Solveigai.

Atėjo didžioji metų šventė- Kalėdos. Abi mergaitės kepė imbierinius sausainius ir tepė glaistu, juos ragavo, kaip du smaližiai meškiukai prie medaus statinės. Jos sakė viena kitai linkėjimus, tarsi senos bičiulės. Apsikeitė dovanėlėmis, kurias pačios pagamino. Kai klasiokės susidraugavo, jos iš karto viena kitai pasipasakojo apie savo džiaugsmus,

svajones ir rūpesčius. Kalėdų šventė buvo nepakartojama. Niekada šios draugės neturės paslapčių. Jos tapo panašios, kaip du vandens lašai.

Praėjus keletui dienų Lukrecija paklausė savo geriausios draugės:

- O kaip su ta stebuklinga lazdele? Aš tos lazdelės juk neturiu...

- Ta stebuklinga lazdelė yra tavo šypsena, -lėtai rinkdama žodžius pasakė Solveiga. Šypsena tarsi saulė kuri šildo, prisijaukina.

Tai ir būkime geros draugės!- abi pasakė vienu metu ir nusišypsojo. Vertinkime draugystę, nes pasaulyje nieko gražesnio už ją nėra!

Praėjus dar keletui savaitių naujokė Lukrecija klasėje susidraugavo su visais bendraklasiais. Kartu kūrė projektus, vaidino, šoko, dainavo... Šios Lukrecijos Kalėdos buvo kitokios, bet nepakartojamos...

Austėja Paškevičiūtė, 4 klasė

Smiltė Masaitytė, 4 klasė

Fėjos

Vieną kartą gyveno fėja vardu Linksmutė. Linksmute pavadinta ji buvo ne šiaip sau. Ši fėja buvo linksmiausia fėja Fėjų slėnyje. Ji mėgo piešti, svajoti ir skraidyti po slėnį. Linksmutė turėjo tris geriausias drauges: Laimę, Noriukę ir Stipruolytę. Visos šios fėjos puikiai sutarė.

Kartą draugės išėjo pasivaikščioti po slėnį ir pamatė nykštuką.

- Ir vėl vaikščiojate slėnyje. Ar nenusibodo? – pasiteiravo nykštukas Mikus.
- Na, o kur mums daugiau vaikščioti?.. – nusistebėjo fėjos.
- Kaip tik netoli nuo čia iš vienos planetos atvežė įdomų daiktą. Tos planetos gyventojai jį vadina mašina, – tarė nykštukas.
- Ar tikrai? Labai įdomu! – susidomėjo Noriukė.
- O tą keistą mašiną ne be reikalo paminėjau. Su ja aš galiu jus nuvežti į kokią norite planetą, – paaiškino Mikus.
- Puiku! – choru sušuko fėjos.
- Tai kur norėtumėte, fėjos? – paklausė nykštukas.
- Tikriausiai ... į Žemę, – šiek tiek dvejojamos atsakė fėjos.

Nykštukas įsisodino fėjas į mašiną, paspaudė akseleratoriaus pedalą ir pajudėjo Žemės link. Važiuodami jie matė daug gražių vaizdų, įvairiausių gyvūnų. Pagaliau atvyko į Žemę.

- Labai tau ačiū, nykštuk! – padėkojo fėjos ir linksmos nustriksėjo ieškoti nuotykių.
- Sėkmės jums! – palinkėjo Mikus.

Fėjoms čia buvo viskas neįprasta, nepažįstama ir net keista. Žmonės joms atrodė, kaip milžinai, nes pačios buvo labai mažytės. Staiga, netikėtai, jas pačiuopo vienas iš žmonių-milžinų. Nieko nesakęs žmogus jas uždarė į narvelį. Fėjos labai išsigando.

Tuo metu nykštukas jau važiavo namo. Bet širdyje jis pajuto didelį skausmą ir suprato, kad fėjos pakliuvo į bėdą. Mikus apsisuko ir nuvažiavo jų ieškoti. Prieš tai jis pasivertė nematomu. Nykštukas buvo labai protingas ir sumanus, nes daug skaitė ir labai mėgo eksperimentus, nors mokykloje mokyti jam ir nepatiko.

Privažiavęs tą vietą, kur išleido fėjas, nykštukas ant vieno pastato pamatė neaiškų užrašą. Bet atidžiau išžiūrėjęs suprato, kad tai – laboratorija. Mikus užėjo į vidų. Pastato viduje jis pamatė užrakintas ir verkiančias fėjas. Nykštukas norėjo jas nuraminti, bet

negalėjo pasiversti matomu. Staiga žmogus išnešė narvelį su fėjomis į laboratoriją. Jis norėjo ištirti fėjas dideliu, galingu aparatu. Bet fėjoms šis tyrimas buvo labai pavojingas. Jos galėjo neišgyventi. Mikus nutarė žmogų-milžiną pasekti. Staiga žmogus fėjas uždarė į stiklinę dėžę, kurioje vyko tyrimai. Nykštukas nedelsdamas uždegė aparatą, kad žmogus jo negalėtų įjungti. Aparatui užsiliepsnojus visi buvę laboratorijoje labai išsigando. Nykštukas, pasinaudojęs sąmyšiu, vėl pasivertė matomu. Jis išlaisvino fėjas ir su jomis nubėgo į mašiną. Sulipę į ją bičiuliai greitai nurūko Fėjų slėnio link.

- Ačiū tau, mielasis nykštuk, už pagalbą, – širdingai dėkojo fėjos.
- Nėra už ką. Jūs tokios mielos! Dėl jūsų kalnus nuversčiau... – mįslingai atsakė Mikus.

Draugai grįžo į slėnį, kur buvo saugu ir gera. Į kitas planetas jie daugiau nevažinėjo. Nykštukas ir fėjos nusprendė laimingai gyventi savo slėnyje, kur juos supa pasakiško grožio gamta ir nėra siaubingų pavojų.

Margarita Griciūtė, 4 klasė

Goda Navickaitė, 4 klasė

Trys apelsinai

Labai seniai gražiuose rūmuose gyveno karalius ir karalienė. Jie labai norėjo susilaukti vaikų. Vieną dieną karalius pasakė, kad jeigu gims sūnus, lygiai septynerius metus iš fontano bėgs vynas, o ne vanduo. Tą pačią dieną karalienė pažadėjo, kad jeigu gims dukra, karalystėje žydės gražiausios rožės septynerius metus.

Netrukus įvyko stebuklas. Karaliui ir karalienei gimė du vaikučiai: Auksė ir Mantvydas. Ilgai laukti princas ir princesė.

Nuo tos dienos viskas buvo taip, kaip sakė karalius ir karalienė. Visi džiaugėsi, bėgo, čiurleno vynas, žydėjo, kvėpėjo rožės. Bet vieną rytą, princesės ir princo gimimo dieną, atėjo moteriškė su ąsočiu, pintine ir kempine. Lašas po lašo vynas į kempinę sulašėjo, žiedas po žiedo sukrito. Princas ir princesė žaisdami gaudynes, netyčia sudaužė ąsotį ir apvertė pintinę. Vynas išbėgo, rožės išsibarstė ir daugiau nei vyno nei rožių nebuvo, nes Auksei ir Mantvydui tą akimirką sukako lygiai septyneri metai. Senė sumurmėjo:

- Po keturiolikos metų, princese, tu būsi sugauta ir paslėpta. Tau, prince, teks jos ieškoti. Kai surasi tris apelsinus, žiūrėk, kad pirmas nebūtu paskutinis, - pasakė senė.

Princas ir princesė marmalus pamiršo. Gyveno sau linksmai ir nerūpestingai, kol atėjo dvidešimt pirmas jų gimtadienis. Princesė netikėtai pradingo. Visi visur jos ieškojo, bet niekur nerado. Vieną dieną princas pasibalnojo žirgą ir išjojo sesės ieškoti. Jojo dieną, jojo naktį. Taip praėjo trisdešimt mėnulių. Staiga karalaitis išgirdo menką balselį.

- Ei, tu ten žiūrėk, kad tavo eržilas nesumindytų mano namelio, - kažkas pasakė.

Princas apsidairė ir pamatė kiaušinio lukštą bei mažą fėją šalia. Jis paklausė:

- Mažoji fėja, dovanoju tau žiedą. Gal žinai ir gali man pasakyti, kur trys apelsinai auga?

- Ačiū, jaunuoli, tai bus nuostabus veidrodis. Mano sesė Kaštonė žino, kur trys apelsinai auga. Ji gyvena ana ten, Kaštonų giraitėje.

Princas padėkojo ir nuskubėjo. Atjojo į kaštonų giraitę, apsidairė ir pamatė, kad iš grybo dūmai rūksta. Staiga pasigirdo šauksmas:

- Padėkit, padėkit, gelbėkit, mano namas dega!

Karalaitis pasėmė saują vandens iš upelio, užpylė ant grybo ir išgirdo švelnų balselį:

- Aš tau padėsiu. Mano sesutė žino atsakymą į tavo klausimą. Ji gyvena ten dykumoje. Jos vardas Smilta.

Karalaitis padėkojo, pagirdė savo žirgą ir nujojo. Jojo, jojo, prijojo dykumą ir mato: kaktuse durys ir langas, mažyčiai vos colio didumo. Pro dureles išėjo maža fėja. Karalaitis pasilenkė ir padavė jai deimantinę palto sagę.

- Kuo tu vardu ir ko ieškai? – paklausė fėja.

- Mano vardas Mantvydas, o ieškau aš trijų apelsinų.

- Mįslę įminsi - viską surasi. Ją rasi už trijų kalnų ir trijų dykumų. Už sagę ačiū. Dabar turėsiu deimantinę lovą. Ir atmint: jeigu sargas miega - jo akis atmerkta, o jeigu sargas atsikelia - jo akis užmerkta. Sėkmės!

Princas keliavo trisdešimt mėnulių, kol atsidūrė prie aukšto bokšto. Pamatęs varną sušuko:

- Gal gali pažiūrėti, ar sargas miega?

Varna nuskrido, apsidairė, parskrido ir sušuko:

- Sargas miega, jo akis užmerkta!

Princas sulaukė vakaro ir paprašė pelėdos pažiūrėti, ar sargas miega. Ši nuskrido, apsidairė ir pasakė:

- Sargas nemiega, jo akis tiesiai į mane žiūri.

Mantvydas užlipo laiptais į bokštą, atidarė duris, o ten - rūmai stovi. Apsidairęs pamatė deimantinę dėžutę. Ją atidarė, o ten - raktas. Karalaitis bandė atrakinti visas rūmų duris. Nė viena neatsivėrė. Liko tik mažos auksinės durytės. Vos tik įkišo raktą į skylutę, durys pačios atsivėrė. Princas nustebo: už durų - apelsinmedžių sodas! Ant vieno medžio trys apelsinai auga. Jis juos nusiskynė ir išbėgo laukan. Karalaitis suskubo joti namo, bet pasijuto ištroškęs. Pasiėmė apelsiną ir pradėjo lupti žievę. Bet viduj vietoj apelsino rado mažą mergaitę, kuri jį pamačiusi pradėjo šaukti:

- Vandens! Vandens!

Staiga ji krito ant žemės, o toje vietoje apelsinų sodas išdygo. Karalaitis jojo toliau. Labai išalko ir nusilupo antrą apelsiną. Iš jo iššoko dar gražesnė mergaitė negu pirma. Ji taip pat sušuko:

- Vandens! Vandens!

Tada ji nukrito šalia išdžiūvusio upelio ir toje vietoje išaugo dar vienas apelsinų sodas. Mantvydas atjojo į gimtinę ir pasakė:

- Nulupsiu paskutinį apelsiną, pažiūrėsiu kas bus?

Lupant paskutinį apelsiną išsoko dar gražesnė mergaitė negu pirma ir antra. Ji taip pat šaukė:

- Vandens! Vandens!

Princas pasiūlė jai atsigerti vandens iš upelio.

Mergaitė gėrė, gėrė, o atsigėrusi pasakė:

- Ačiū, kad mane išlaisvinai. Kadangi tu mane išgelbėjai, išpildysiu vieną tavo norą.

Princas ilgai negalvojęs tarė:

- Noriu, kad sesutė sugrįžtų.

Mergaitė greitai suburbėjo kažką ir bam! Įvyko stebuklas. Sesutė atsirado tiesai prieš Mantvydą.

Karalius ir karalienė labai džiaugėsi savo vaikais. Nuo to laiko visi karalystėje klestėjo ir kitus mokė, kad visada reikia tikėti savo svajone ir ji išsipildys! Reikia tik pasistengti.

Matas Jaškauskas, 4 klasė

Amelija Joneikytė, 1 klasė

Meškiukas Runtuliukas

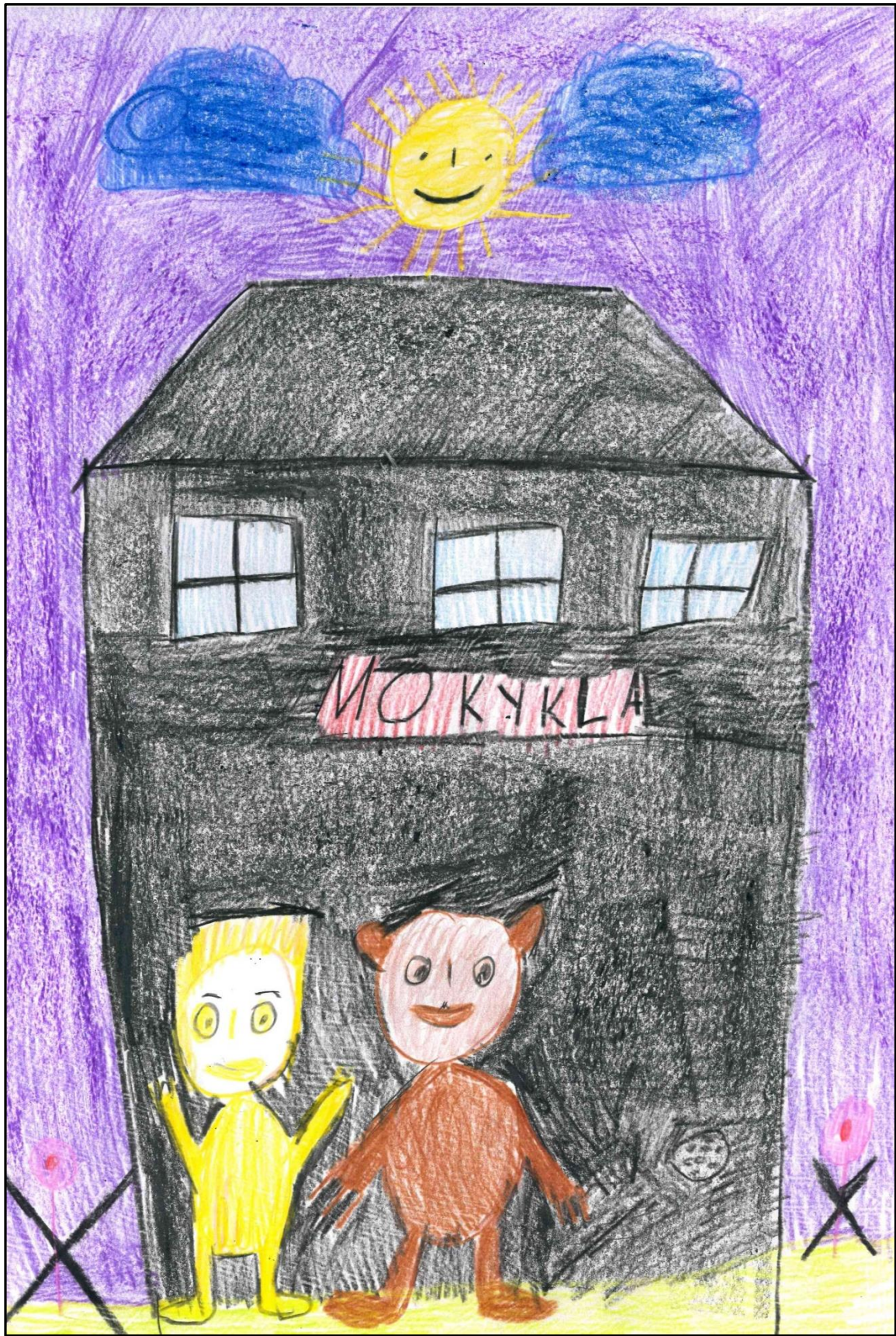
Kartą, toliau negu manai, už trylikos kalnų ir poros jūrų, pasukus kairėn ir praplaukus devynias upes stūksojo slaptas miestas. Daugelis apie jį žinojo, girdėjo įvairiausių pasakojimų, tačiau patekti niekam nepavykdavo. Sudominau? Tada gerai įsitaisyk ir klausykis.

Per gūdų mišką vinguriuoja siaurutis, vos įžiūrimas takelis. Gal jo ir visai nebūtų, jei ne stirnų, šernų, kiškių, vilkų ir net visai nematytos pėdutės. Paėjęjus takeliu, pro tankmę prasibrovus atsiveria netikėtas vaizdas. Gražus miestelis, tačiau jo gyventojai žvėreliai! Net ne miestelis, o tikras zoologijos sodas, pilnas jaunų ir senų, greitų ir lėtų, linksmų ir liūdnų, piktų ir gerų gyvūnų. Tokia gausybė gyventojų, tačiau vienas – meškutis Runtuliukas, apie kurį papasakosiu, skyrėsi iš visų. Jis buvo rudakailis, turėjo mažą juodą nosytę ir dailias ausytes. Runtuliukas gyveno darnioje ir gausioje šeimoje. Šeimos galva – tėtis Drūtuolis, mama Apsukruolė, sesutės Sagutė ir Gudrutė bei broliukai Smaguris ir Vikrutis. Runtuliukas buvo geraširdis, draugiškas meškutis, todėl turėjo daug draugų. Geriausias jo draugas buvo kiškutis Straksius, kuriam patikėdavo net didžiausias paslaptis. Tarp daugybės kitų paslapčių, buvo ir toji paslaptis, kad meškutis labai bailus.

Vieną trečiadienio rytą meškutis suvalgė pusryčius ir, atsisveikinęs su namiškiais, iškeliavo į mokyklą. Kelionė į mokyklą neprailgo, nes kartu sriksėjo kiškiukas Straksius. Pertraukos metu visi linksmi žaidė kamuoliu. Vilkiukas su tigriuku negalėjo pasidalinti kamuolio ir susistumdė. Kilo toks kivirčas, kad net visas dangus niaukėsi, niaukėsi, kol visai pajuodavo. Runtuliukui darėsi nejauku. Jis bijojo, todėl norėjo tyliai nueiti į mokyklą. Tigriukas su vilkiuku vienas kitam į kailius kibo, bet jėgos buvo panašios, tada jie abu puolė kaltinti kiškutį Straksių, kad jis čia kalčiausias. Juodasis debesis taip užsirūstino, kad žaibų papylė. Meškiukas pamatė į kokią bėdą pateko jo geriausias draugas, bėgo gelbėti kiškiuko. Kiek besistengė paaiškinti, kad Straksius visai nekaltas, niekas jo negirdėjo. Nors kojos virpėjo, letenos prakaitavo, o širdelė, rodos, visai iškris, jis iš visų jėgų spyrė kamuolį į debesį. Pasigirdo bausis trenksmas- plyšo juodasis debesis ir jo visas piktumas. Visi labai išsigando, išsislapstė kas kur vietos rado, tik vienas meškutis drąsiai stovėjo aikštelės viduryje apkabinęs savo draugą kiškutį. Ir buvo taip ramu, tik vienas kitas saulės spindulėlis šypsojosi tikriems draugams.

Tikra draugystė net ir didelę baimę nugali.

Emilija Neteckytė, 4 klasė

Dangiras Sagonas, 2 klasė

Žalių padarėlių draugystė

XXI a. visą pasaulį greitai apskriejo žinia, kad Kovidio brolis Omikronas sukurs aparatą, kuris leis klonuoti bet kokį daiktą. Staiga į galvą šovė baisi mintis. Jis užsinorėjo klonuoti save. Omikronas pasidauginęs save į milijoną kartų, klonams įsakė:

- Nuskriskite į planetą Žemę ir užkrėskite milijonus žmonių! Po pusę metų klonai pradėjo darbuotis.

Visi virusai oro balionais nuskrido į Žemę ir nusileido Gėdos šalyje, kurioje veikė nepaprasto dydžio laboratorija. Klonams tai labai patiko ir jie sugalvojo baisų dalyką. Labiausiai nepasisekė Kovidui, kai jis kartą lūpomis palietė nepaprastus, o užkrėstus Čiliuko miltelius, o tada atsitiko keistas dalykas. Kovidui jie išdegino visą burną!

Supykęs Omikronas tęsė klonavimą. Klonas po klono, skrydis po skrydžio ir Omikronas pasiekė milijoną atvejų.

- Gana! - sušuko Kovidas. Išsigandęs Kovidas nedelsiant suprato, kad reikia kuo skubiau apie tai pranešti žmonėms, kad visi įsigytų po stebuklingą skėtį, kuris juos apsaugotų nuo baisių žalių padarėlių. Viską sužinojęs Omikronas sunerimo:

- Kovidai? Ką tu čia darai? - paklausė Omikronas.

- Atėjau paklausti, ką tu čia veiki? - apsimetė Kovidas.

- Aš tik noriu pamatyti tave! - pasakė Omikronas.

- Gerai gerai, suprantu!- Eikš su manim ir mes išgelbėsime pasaulį! - atsakė Kovidas.

Omikronas sutiko.

Abu broliai nuskrido į paslaptinę Radiacinę planetą, kuri buvo pilna žalių dūmų. Po dienos pasirodė virusas Maras.

- Sveiki!

- Mano vardas Maras.

- Aš esu mokslininkas ir trokštu išgelbėti žmones, kaip ir jūs!

- Sveikas, Mare!

- Aš esu Omikronas, o čia yra mano brolis Kovidas! - mandagiai atsakė jis.

- Drauguži, norime tavęs paprašyti vieno dalyko, - tarė Omikronas.

- Labai prašome pagaminti tokį tirpalą, kuris išgydytų visą pasaulį! - įsitraukė į pokalbį Kovidas.

- Mielai! Bet tik reikės jūsų abiejų DNR, - paaiškino Maras.

Jis paėmė virusų DNR ir kartodamas daug kartų nukeliavo į savo laboratoriją:

- Žiupsnis cukraus. Paskui sutriname DNR. Ją sumaišome kartu su limonadu ir paukščių pienu. Truputį įdedame Čiliuko miltelių. Gauname Stiprybės tirpalą, kurį turėsite paskleisti po visą pasaulį!

Netrukus pasigirdo Maro balsas:

- Atsiprašau, bet manau reikės dirbti pusę metų!
- Aš tau padėsiu!- sušuko Omikronas.
- Svarbiausia už viską pasaulyje sveiki ir laimingi žmonės visoje Žemėje!
- Ir dar ne viskas,- paprieštaravo Kovidai.
- Mums dar reikės aparato, kuris Stiprybės tirpalu apipurkš visą pasaulį!
- Gerai!- pritarė Omikronas.

Omikron žinojo ką daryti. Pradėjo dirbuotis. Aparato motorą ištepė tepalu. Po to į jį įpylė tirpalą. Atėjo naktis. Ir kai visi Žmonės sumigo, Kovidui atėjo laikas veikti. Darbas prasidėjo nuo didžiausios Karvėnalos iki Sausiario šalies.

- Užduotis buvo nelengva, bet labai svarbi. Įvykdę misiją virusai sugrižo į laboratoriją, kurioje buvo susirinkę svečiai. Jie džiūgavo, plojo, sveikino!

Nuo to laiko Kovidai, Omikronai, Marai draugiškai ir laimingai sugyveno su viso pasaulio žmonėmis.

Martynas Ramanauskas, 4 klasė

Dovydas Lukminas, 3 klasė

Dėkojame mokytojams už mokinių paskatinimą dalyvauti konkurse „**Augu su pasaka**“:

Daivai Eizintienei, Gražinai Seredienei, Editai Lukošienei, Ingridai Račickienei, Ritai Petkienei, Linai Baltrušaitienei, Raimondai Latvienei, Linai Stasiulevičienei, Aušrai Čepauskienei, Žydrūnui Kapočiui, Giedrei Matusevičienei, Reginai Kalpokienei.

Viršelis: Ugnius Budraitis, 1 klasė, Jokūbas Januška, 2 klasė, Aristėja Višniauskaitė, 2 klasė, Elzė Tamašauskytė, 2 klasė, Luka Tamaliūnaitė, 3 klasė, Gabrielė Ribokaitė, 4 klasė, Margarita Griciūtė, 4 klasė, Elzė Lukoševičiūtė, 4 klasė, Luka Navickaitė, 4 klasė.